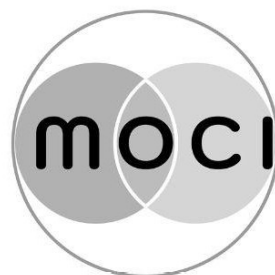

Naše Sovereignní Nekonečné Jáství

Esej napsal James Mahu

Movement of Consciousness and Interconnectedness

moci.life

Naše Sovereignní Nekonečné Jáství

Esej napsal James Mahu

Otázka:

Proč je fyzický, materiální svět tak magnetický, až se zdá, že nejsme schopni posunout naši pozornost k vnitřnímu jáství – k té části, kterou nazýváš Nekonečné Jáství či Sovereign Integrál?

Odpověď:

My jsme tvorové, kteří se zrodili, aby přežili. Abychom přežili, museli jsme vyladit naše smysly a celé vědomí na cíl přežití. Jinak bychom jako druh během 100 generací vyhnuli. Druh může projít devolucí mnohem rychleji, než evolucí, pokud systém jeho přežití neodpovídá jeho fyzickému prostředí.

Lidský druh, na rozdíl od jiných, měl schopnost přežít vprostřed měnícího se prostředí. Měl ji díky své schopnosti naladit své vědomí na přežití. Zmobilizovat skupinové vědomí, vytvořit civilizace a kultury, které existovaly dokonce před vynálezem kola.

Díky technologiím jsme se přestali starat o přežití a začali jsme se více zajímat o to, jak prosperovat v rámci civilizace a kultury. Jak umožnit našim zálibám a tvořivosti, aby rozkvétaly vprostřed exponenciálního růstu člověkem vynalezených technologií. Proto jsme se rozdělili mezi dva světy: mezi svět přežití, se všemi jeho frustracemi a nepřetržitými lekce; a svět rozvíjení své jedinečné osobnosti, svých aspirací a zájmů. Toto rozdělení se s věkem ještě zvětšuje. Tyto světy soupeří o naši pozornost.

Pro většinu lidí je dominantní poměr mezi těmito světy těžce zaměřen na fyzické přežití. To je směr, kterým zaměřujeme svou pozornost, a to z dobrého důvodu. Bez zodpovězení otázky přežití, by nikdy nemohla existovat dominance aspektu zálib a kreativity. Nemohla by se stát rovnocennou realitou, která je partnerem reality přežití. Jinými slovy, namísto toho, abychom z toho byli frustrovaní a rozhněvaní, naučme se to vnímat jako nutnou rovnováhu, když se pouštíme do pochopení svého nejhlubšího jáství.

Magnetismus fyzické skutečnosti je důsledkem našeho vědomí, které se adaptovalo – po stovky tisíců let – na funkci přežití za účelem evoluce takové verze sama sebe, která je adaptovaná na fyzickou realitu, za současného vyjádření se jako duchovní bytost ve fyzické říši. To se stalo naším stavem vědomí, nikoliv za jeden život, ale za desítky tisíc životů.

My, jako duchovní vědomí, se adaptujeme na fyzické dimenze časoprostoru a duality, svobodné vůle, oddělenosti a přežití. Všechny tyto faktory ovlivňují naše vědomí ve chvíli, kdy se vtělujeme a tyto instinkty přežití jsou jednoduše vrozenou součástí našeho fyzického vtělení, které nás pak dále vedou. Stávají se našimi průvodci, strážci a učiteli. Dokonce se stávají naší rodinou a pocitem domova. Stáváme se součástí kultury, ve které žijeme a staré přísloví, že „poslední věcí, které si ryba všimne, je voda“, se pro nás stává velmi pravdivé.

Jakmile je přežití zajištěno a my dosáhneme stavu relativní zralosti, můžeme se trochu uvolnit a věnovat více času svým zálibám a kreativitě. To platí jak pro jednotlivce, tak pro celý druh. Můžeme se začít nořit do svého nitra, protože vnější svět se stane menší výzvou pro naše přežití. Alternativou je zpohodlnět a zlenivět, ale my instinktivně víme, že to není to, čím jsme. Kdybychom měli být pohodlní a líní, nevtělili bychom se do časoprostoru.

Existuje důvod, proč se každý z nás vtělil. My jsme se totiž rozhodli zažívat vtělení v časoprostoru, abychom mohli vytvořit svůj vlastní lokální vesmír. Vytvoření lokálního vesmíru je totiž nepředstavitelně složité a kreativní, vetknuté do nekonečné rozmanitosti vesmírů – kde všechny jsou lokální a subjektivní. A přitom si to uvědomuje jen velmi málo z nás. Proto nejsme schopni ocenit tuto kreativní schopnost, kterou každý máme. Můžeme si třeba nadávat, že postrádáme emocionální kontrolu, intelektuální schopnosti, duchovní poznání, či finanční prostředky, a přesto jsme vytvořili náš lokální vesmír.

Vytvořili jsme ho skrze nekonečný počet našich rozhodnutí. Podobně jako sochař, který musí udělat milion úderů dlátem, aby odhalil ruku, která se objeví v bloku mramoru, tak my děláme něco podobného každý den v našem životě. Náš lokální vesmír se objevuje jako socha z masy dřeva či kamene. Naše údery dlátem jsou rozhodnutí, která činíme na základě našeho zamýšleného chování a víry.

Fyzický svět časoprostorové duality je skutečný. Je naprosto skutečný, ale není pouze fyzický. A to je celý smysl vtělení: toto si uvědomit. Pochopit, že to, co se před námi nalézá jako fyzická věc, je také nefyzickou věcí. A to, co je za tou nefyzickou věcí, je taková propojenost, že všechny věci jsou její součástí. A dál za tím je nepoznané, o kterém víme jen to, že je nekonečné a v nejčistším smyslu – neexistující.

Neexistence je součástí duality. To, co nás propojuje, není duální povahy; a to je důvod, proč naše smysly, naše tělo, naše mysl, dokonce i naše srdce, jsou naladěny na dualitní povahu časoprostoru. A to je způsob, jak je náš lokální vesmír propojený: Vytváříme v něm body interakce, takže se kolektivně můžeme rozhodnout posunout se k novému pochopení toho, kým jsme. To, čím jsme, je naprosto nepředstavitelné pro naše vědomí, které je naladěné na časoprostor. Ono to nemůže vidět, slyšet, cítit, ani po tom toužit. Svět přežití je do nás vrozený prostřednictvím řetězce předků, který sotva chápeme.

Zůstává tedy otázka: Jak se vymanit z tohoto instinktivního vjemu, že přežití je naším ukazatelem směru, řízeným naší DNA? Možná je v našich životech povolena jedna či dvě záliby, ale všeobecně řečeno možnost prožít a vyjádřit to, kým skutečně jsme, je mizivá. Jak tyto šance zlepšíme? Jak si rozpomeneme, kým jsme?

Děje se to prostřednictvím soudržného chování. Soudržnost chování, jak ji definuji, je schopnost sladit tyto aspekty našeho lidského jáství: imaginativní, mentální, emocionální aspekt a chování. Sladit je s laskavostí, vyvěrající z lásky našeho Nekonečného Jáství. Znamená to být podle našich nejlepších schopností v našem lokálním vesmíru láskyplný a laskavý – bezpodmínečně.

Pokud tak činíme, i když přitom řešíme naše přežití, tak vyjadřujeme, kým jsme a tím se můžeme stát lidským vyjádřením našeho Nekonečného Jáství. S tímto Projektem se můžeme postupně více sladovat. A rozsah tohoto Projektu je bez začátku a bez konce, ať se to snažíte myslí jakkoliv obsáhnout. Tento Projekt je tím, co nás probouzí a táhne ven z deformující povahy fyzické reality.

Tento Projekt je tím, v němž plyneme mezi dimenzemi. Když nemáme žádnou pozornost vázanou na přežití nebo na skupinové identity, tak vnímáme sama sebe jako všechny věci soustředěné do jediné věci; a ta je koordinována v rámci všech věcí vyšší dimenze. Tento žebřík pokračuje dál do nekonečna, stejně jako my sami. Naše uvědomění tohoto Projektu je součástí našeho lokálního vesmíru. Je součástí každého lokálního vesmíru.

Ale ne každý z nás si přeje aktivovat toto uvědomění ve svém lokálním vesmíru. Někteří jsou spíše jako vědeckí pozorovatelé, kteří to chtějí nejdříve vidět na druhých. Pozorovat, jak to druzí dělají, a jak potom předepisují dalším to, co sami udělali. Ale ono už to v našem lokálním vesmíru je. My si to vždy neseme s sebou. Tu část, která je celkem. A protože je celkem a přežití nám diktuje, že musíme vnímat části, tak celistvost zůstává nespátřena.

Zůstává však pozorovatelná. My jen prostě musíme cvičit soudržné chování, abychom ji viděli. To je tím, co odemyká Nekonečné Jáství na dostatečně dlouhou dobu, abychom ho zahlédli. Abychom cítili, jak hýbe našima rukama. Abychom ho pozorovali našima očima. Abychom slyšeli

jeho hlas svou myslí. A skrze soudržné chování se učíme, jak přetvořit náš lokální vesmír a identifikovat v něm bod interakce se všemi ostatními lokálními vesmíry.

To je Projekt, kterému jsme všichni přišli sloužit. Ani jeden z nás, napříč všemi druhy, nemá žádný jiný alternativní základní účel. Každý z nás je umělec s nepředstavitelnou tvůrčí schopností, která byla podřízena vědomí, jenž je řízené DNA a vyladěné na přežití. Pokud si přejeme probudit se k této ideji, pak soudržné chování je způsobem, jak to udělat. Pak můžeme ocenit, kým jsme; proč jsme se rozhodli být zde; a jak můžeme přetvořit náš lokální vesmír tak, aby více odrážel naše Nekonečné, Sovereignní Jáství.

Překlad: Ondřej Průzračný, 2024
MOCI – Hnutí za vědomí a vzájemnou propojenost

MOCI.life/essays
TvurciKridel.cz/MOCI/eseje-moci
[Blog MOCI-CZ](#)

© 2024 James Mahu